

Intervju

1. Reci nešto o sebi (rođenje, škola, braća, sestre).

Rođena sam 1993. u Osijeku kao najmlađe dijete šesteročlane obitelji. Imam stariju sestru Ivanu i braću Antuna i Marijana. Svi smo pohađali Osnovnu školu Josipa Kozarca u Semeljcima, gdje smo i odrasli. Nakon osnovne škole se upisujem u Gimnaziju Antuna Gustava Matoša u Đakovu, opći smjer.

2. Atletika? Kada i kako si počela trčati?

Atletiku sam počela trenirati u drugom razredu osnovne škole, a trener mi je bio nastavnik Ivica Pačarić koji je zamjetio moj talent na školskim natjecanjima, tj. utrkama na nogometnom igralištu NK Poleta. Bilo je to sasvim slučajno kada mi je, jednom prilikom kada sam se igrala sa sestrom Ivanom na igralištu, rekao da sutradan dođem na trening i tako je sve počelo.

3. Sjećaš li se prve medalje?

Rado je se sjećam. Osvojila sam srebrnu medalju na utrci za Dan grada Đakova. Sjećam se da sam se jako iznenadila, budući da sam se natjecala s curicama starijima od sebe. Bila sam drugi razred, a većina natjecateljica je bila četvrti razred. Ta medalja je označavala početak moje sportske karijere (ako tako mogu reći) koja mi je uistinu preusmjerila život.

4. Kada su krenuli ozbiljniji treninzi i kako si sve stizala s obzirom na školske obveze?

Ozbiljnije treniranje je počelo nakon što sam prvi put osvojila titulu prvakinja Hrvatske na Krosu Sportskih novosti 2003.g. Tada sam se počela pripremati i za natjecanja na atletskoj stazi.

5. Kada kreće „američka“ avantura?

Avantura je počela već tijekom srednje škole kada su neke moje prijateljice iz atletskih krugova odlučile svoje fakultetsko obrazovanje odraditi u SAD-u. Time su i mene zaintrigirale pa sam se uz pripreme za maturu, počela pripremati i za polaganje ispita za studiranje u Americi. Kada sam položila ispite, stigla je ponuda mog budućeg sveučilišta u gradu Toledu u saveznoj državi Ohio za punu atletsku stipendiju. Tada sam znala da idem i da će nastupiti velike promjene.

6. Koliko medalja brojiš do sada?

Zaista nisam sigurna koliko ih imam ☺ vodila sam računicu do nekih 80 medalja. Uz to, tu su mnogi pehari i priznanja.

7. Jesi li imala želju predstavljati našu zemlju na OI?

To mi je bila velika želja, no nažalost, zbog ozljeda i drugih životnih obaveza sam odlučila stati s profesionalnim treniranjem. Imala sam priliku predstavljati Hrvatsku više puta u reprezentacijskim sastavima i to je zaista poseban osjećaj. Uz fizičku spremu, svijest da predstavljaš svoju zemlju daje dodatnu motivaciju.

8. Tko ti je cijelo vrijeme atletike bio uzor?

Nisam imala uzora, jednostavno su mi moji rezultati bili nešto sljedeće što želim pobijediti. Ja sam isključivo trenirala jer me fizička aktivnost veseli i volim adrenalin koji natjecanja pružaju. Ponekad nije bitno ni biti prvi, ali mi je uvijek bilo bitno da mi se rezultati na štoperici poboljšava.

9. Što bi savjetovala mladima danas?

Toplo bih savjetovala svima da se uz školske obaveze, koje nikako ne zanemarivati, odluče dio vremena odvojiti na bavljenje sportom ili nekom drugom aktivnošću koja ih zanima. Sport uči disciplini koja ostaje za cijeli život, a s druge strane je mjesto susreta i odličan za zdravlje.